Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOAMNA JULIANE KOKOTT
prezentate la 16 ianuarie 2020[1]

Cauza C-15/19

A.m.a. – Azienda Municipale Ambiente SpA
împotriva
Consorzio Laziale Rifiuti – Co.La.Ri.

[cerere de decizie preliminară formulată de Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia)]

„Cerere de decizie preliminară – Mediu – Deșeuri – Directiva 1999/31 – Depozite de deșeuri – Costurile depozitelor de deșeuri – Depozite de deșeuri existente – Aplicarea în timp a directivei – Modificarea tarifelor de evacuare prevăzute inițial prin contract – Principiul neretroactivității – Securitate juridică – Principiul încrederii legitime – Proporționalitate”

I. Introducere

1. În legislația în materie de deșeuri, deținătorii inițiali de deșeuri trebuie să suporte, în principiu, costurile gestionării deșeurilor. Rezultă însă că operatorul unui depozit de deșeuri poate solicita *a posteriori* tarife suplimentare de la o întreprindere care a furnizat în trecut deșeuri în vederea depozitării, în cazul în care costurile pentru exploatarea depozitului de deșeuri au crescut ca urmare a adoptării Directivei privind depozitele de deșeuri[2]?

2. Această întrebare a fost ridicată în cadrul prezentei proceduri, întrucât Directiva privind depozitele de deșeuri, adoptată în anul 1999, prevede o perioadă posttratare de cel puțin 30 de ani de la închiderea unui depozit de deșeuri, în condițiile în care, în ordinea juridică națională, anterior, pentru depozitul de deșeuri în cauză, era stabilită numai o perioadă posttratare de 10 ani.

3. Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să se discute dispozițiile relevante din Directiva privind depozitele de deșeuri, în lumina principiului neretroactivității, precum și a principiilor securității juridice, protecției încrederii legitime și proporționalității.

1 Limba originală: germana.

2 Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri (JO 1999, L 182, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 94), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/97/UE a Consiliului din 5 decembrie 2011 de modificare a Directivei 1999/31/CE în ceea ce privește criteriile specifice de depozitare a mercurului metalic considerat deșeu (JO 2011, L 328, p. 49).

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

1. Directiva privind depozitele de deșeuri

4. Considerentele (25) și (26) ale Directivei privind depozitele de deșeuri precizează aplicarea în timp a Directivei privind depozitele de deșeuri:

„(25) […] depozitele de deșeuri care au fost închise înainte de modificarea prezentei directive nu fac obiectul deciziilor privind procedura de închidere;

(26) […] viitoarele condiții de funcționare pentru depozitele de deșeuri existente trebuie reglementate, pentru ca, într-o anumită perioadă de timp, să fie adoptate măsurile necesare adaptării lor la prezenta directivă pe baza unui plan de amenajare a spațiului."

5. Costurile aferente perioadei posttratare sunt menționate în cuprinsul considerentului (29) al Directivei privind depozitele de deșeuri:

„[…] trebuie luate măsuri pentru a garanta faptul că prețurile pentru evacuarea deșeurilor în depozitele de deșeuri acoperă toate costurile care apar la instalarea și exploatarea depozitului de deșeuri, inclusiv, pe cât posibil, garanțiile financiare sau echivalentul acestora pe care operatorul depozitului de deșeuri trebuie să le depună, precum și costurile estimative pentru închiderea amplasamentului, inclusiv cele pentru perioada posttratare."

6. Autorizarea unui depozit de deșeuri este reglementată prin articolul 8 litera (a) din Directiva privind depozitele de deșeuri:

„autoritățile competente nu eliberează permisele pentru depozite de deșeuri decât dacă se asigură următoarele:

[…]

(iv) înainte de începerea operațiilor de evacuare, solicitantul a luat sau va lua măsuri adecvate, prin intermediul unor garanții financiare sau echivalente, pe baza modalităților care urmează a fi decise de statele membre, pentru a se asigura că obligațiile (inclusiv perioada posttratare) care decurg din autorizația eliberată pe baza prezentei directive sunt îndeplinite și că procedurile de închidere stabilite la articolul 13 sunt respectate. Garanția financiară sau echivalentă se păstrează atât cât este necesar pentru operațiile de întreținere și posttratare din amplasament în conformitate cu articolul 13 litera (d). […]"

7. Articolul 10 din Directiva privind depozitele de deșeuri privește costurile legate de depozitarea deșeurilor:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura de faptul că toate costurile determinate de instalarea și de exploatarea unui depozit de deșeuri, inclusiv, pe cât posibil, costul garanției financiare sau al echivalentului acesteia menționat la articolul 8 litera (a) punctul (iv), precum și costurile estimative pentru închidere și operațiile posttratare pentru o perioadă de minimum 30 de ani sunt acoperite de prețul stabilit de operator pentru evacuarea oricărui tip de deșeu în depozitul respectiv. […]"

8. Procedura de închidere și posttratare a făcut obiectul articolului 13 din Directiva privind depozitele de deșeuri:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru ca, după caz, în conformitate cu autorizația:

(a) […]

(b) un depozit de deșeuri sau o parte a acestuia poate fi considerată definitiv închisă numai după ce autoritățile competente au efectuat o inspecție finală la fața locului, au evaluat toate rapoartele înaintate de operator și au comunicat operatorului acceptarea închiderii. Acest lucru nu diminuează în nici un fel responsabilitățile care îi revin operatorului pe baza autorizației;

(c) după închiderea definitivă a unui depozit de deșeuri, operatorul acesteia este răspunzător de întreținerea, supravegherea și controlul pe durata fazei posttratare pe o perioadă a cărei durată este stabilită de autoritățile competente, luând în considerare perioada de timp în care depozitul de deșeuri ar putea prezenta un pericol.

Operatorul informează autoritățile competente cu privire la orice efecte dăunătoare semnificative care sunt descoperite în urma procedurilor de control și respectă decizia autorităților competente cu privire la natura și la calendarul măsurilor de remediere;

(d) atât timp cât autoritățile competente consideră că un depozit de deșeuri poate constitui o sursă de pericole pentru mediu și fără a aduce atingere legislației comunitare sau interne cu privire la obligațiile deținătorului deșeurilor, operatorul depozitul[ui] de deșeuri este răspunzător de supravegherea și analiza gazului generat de depozitul de deșeuri și a levigatului care provine din depozit, precum și de supravegherea regimului apelor subterane din vecinătatea amplasamentului depozitului de deșeuri, în conformitate cu anexa III.”

9. Aplicarea Directivei privind depozitele de deșeuri la depozitele de deșeuri existente face obiectul articolului 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru ca depozitele de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a prezentei directive să nu poată continua să își desfășoare activitatea fără a trece prin etapele enumerate mai jos în cel mai scurt timp posibil și în termen de maximum opt ani de la data stabilită la articolul 18 alineatul (1):

(a) într-o perioadă de un an de la […] [16 iulie 2001], operatorul unui depozit de deșeuri elaborează și prezintă autorităților competente spre aprobare un plan de amenajare a spațiului care să includă detaliile enumerate la articolul 8 și măsurile de remediere pe care operatorul le consideră necesare pentru a îndeplini condițiile stabilite de prezenta directivă, cu excepția condițiilor stabilite în anexa I punctul 1;

(b) în urma prezentării planului de amenajare a spațiului, autoritățile competente iau o decizie definitivă prin care stabilesc dacă operațiile de exploatare mai pot continua pe baza respectivului plan de amenajare și a prezentei directive. Statele membre iau măsurile necesare pentru a închide cât mai repede posibil, în conformitate cu articolul 7 litera (g) și articolul 13, acele depozite de deșeuri care, în conformitate cu articolul 8, nu au primit o autorizație care să le permită să funcționeze în continuare;

(c) pe baza planului de amenajare aprobat, autoritățile competente autorizează lucrările necesare și stabilesc o perioadă temporară pentru finalizarea planului. Toate depozitele de deșeuri existente trebuie să îndeplinească cerințele stabilite în prezenta directivă, cu excepția cerințelor stabilite în anexa I punctul 1, în termen de maximum opt ani de la […] [16 iulie 2001].”

2. Directiva privind deșeurile

10. La data pronunțării hotărârii arbitrale în litigiu, dispozițiile fundamentale ale dreptului Uniunii în materie de deșeuri erau cuprinse în Directiva privind deșeurile din anul 2008 [3], dar anumite dispoziții figurau deja în versiunile anterioare ale acestei directive [4].

11. Articolul 13 din actuala Directivă privind deșeurile cuprinde obligația de protecție fundamentală a gestionării deșeurilor care figura anterior la articolul 4 din această directivă:

„Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că gestionarea deșeurilor se face fără a pune în pericol sănătatea și fără a dăuna mediului […]”

12. Articolul 14 alineatul (1) din Directiva privind deșeurile conține principiul „poluatorul plătește”, care era prevăzut anterior la articolul 11, iar ulterior la articolul 15 din aceasta:

„În conformitate cu principiul «poluatorul plătește», costul gestionării deșeurilor urmează să fie suportat de producătorul inițial de deșeuri sau de deținătorii actuali ori deținătorii anteriori ai deșeurilor.”

B. Decretul legislativ italian nr. 36/2003

13. Articolul 15 alineatul 1 din Decreto legislativo del 13 gennaio 2003, n. 36, Attuazione della direttiva 1999/31/CE relativa alle discariche di rifiuti [5] (Decretul legislativ nr. 36 din 13 ianuarie 2003, transpunerea Directivei 1999/31/CE privind depozitele de deșeuri), reglementează tarifele de depozitare:

„Prețul depozitării în depozitul de deșeuri trebuie să acopere costurile legate de construirea și de exploatarea instalației, costurile constituirii de garanție financiară și costurile estimate ale închiderii, precum și costurile de posttratare pentru o perioadă corespunzătoare celei menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (i).”

14. Articolul 17 alineatul 3 din Decretul legislativ prevede un termen pentru adaptarea depozitelor de deșeuri existente la noile cerințe:

„În termen de șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului decret, titularul autorizației menționate la alineatul 1 sau operatorul depozitului de deșeuri, mandatat de acesta, prezintă autorității competente un plan de amenajare a spațiului întocmit în funcție de criteriile menționate în prezentul decret, inclusiv garanțiile financiare prevăzute la articolul 14.”

III. Situația de fapt și cererea de decizie preliminară

15. Între Azienda Municipale Ambiente spa (AMA), o întreprindere a orașului Roma, și Consorzio Laziale Rifiuti (Consorzio), operatorul depozitului de deșeuri Malagrotta, există un acord contractual în legătură cu un „contract de servicii publice”, încheiat la 26 ianuarie 1996, cu privire la eliminarea deșeurilor. Contractul respectiv s-a încheiat pentru o perioadă posttratare de 10 ani de la data închiderii depozitului de deșeuri.

3 Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO 2008, L 312, p. 3).

4 Directiva 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile (JO 1975, L 194, p. 39), în diferitele sale versiuni, precum și Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile (JO 2006, L 114, p. 9, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 45).

5 GURI nr. 59 din 12 martie 2003, SO nr. 40.

16. După ce Directiva privind depozitele de deșeuri și Decretul legislativ nr. 36/2003 au prelungit perioada posttratare în ceea ce privește depozitul de deșeuri Malagrotta la cel puțin 30 de ani, tarifele de deșeuri care trebuiau plătite în viitor au fost adaptate la perioada posttratare mai lungă.

17. În plus, AMA a fost obligată, prin hotărârea arbitrală din 8 februarie 2012, la plata către Consorzio, pentru perioada anterioară adaptării tarifelor ca urmare a acoperirii unei perioade posttratare mai lungi, a unor cheltuieli suplimentare în cuantum de peste 76 de milioane de euro.

18. Corte d'Appello di Roma (Curtea de Apel din Roma, Italia) a confirmat hotărârea arbitrală. AMA a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia).

19. AMA susține că normele de transpunere a Directivei privind depozitele de deșeuri au fost interpretate de instanța de apel în sensul că prelungirea termenului de întreținere a amplasamentului posttratare și costurile asociate acesteia ar fi fost extinse de asemenea asupra deșeurilor deja existente în acest depozit. Aplicarea articolelor 15 și 17 din Decretul legislativ nr. 36/2003 și în ceea ce privește depozitele de deșeuri existente ar fi contrară principiilor protecției încrederii legitime și securității juridice, principiului neretroactivității, precum și principiului caracterului rezonabil. De-a lungul anilor, AMA ar fi plătit deja către Consorzio sume care depășesc cu mult costurile mai ridicate solicitate de acesta din urmă. În plus, în cazul confirmării hotărârii de obligare, ar fi pusă în pericol stabilitatea sa financiară.

20. Pentru acest motiv, Curtea de Casație adresează Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Este compatibilă cu articolele 10 și 14 din Directiva 1999/31 interpretarea reținută de instanța de apel potrivit căreia articolele 15 și 17 din Decretul legislativ nr. 36/2003, prin care au fost transpuse în ordinea juridică națională dispozițiile [de drept al Uniunii] menționate anterior, se aplică în mod retroactiv, fapt care are drept efect supunerea necondiționată la obligațiile prevăzute de aceste dispoziții a depozitelor de deșeuri existente și care dețin deja autorizație de exploatare, în special la prelungirea de la 10 la 30 de ani a perioadei de întreținere a amplasamentului după închidere?

2) În special, – în lumina prevederilor articolelor 10 și 14 din Directiva 1999/31, care invită statele membre să ia «măsurile necesare pentru a se asigura de faptul că toate costurile determinate de instalarea și de exploatarea unui depozit de deșeuri, inclusiv, pe cât posibil, costul garanției financiare sau al echivalentului acesteia menționat la articolul 8 litera (a) punctul (iv), precum și costurile estimative pentru închidere și operațiile posttratare pentru o perioadă de minimum 30 de ani sunt acoperite de prețul stabilit de operator pentru evacuarea oricărui tip de deșeu în depozitul respectiv» și, respectiv, «măsurile necesare pentru ca depozitele de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a prezentei directive să nu poată continua să își desfășoare activitatea» –, este compatibilă cu aceste dispoziții interpretarea reținută de instanța de apel potrivit căreia articolele 15 și 17 din Decretul legislativ nr. 36/2003 se aplică depozitelor de deșeuri existente și care dețin deja autorizație de exploatare, deși, la transpunerea obligațiilor care sunt impuse și depozitelor de deșeuri existente, articolul 17 se limitează să prevadă o perioadă de tranziție și nu conține nicio măsură care să aibă ca obiect limitarea impactului financiar al prelungirii asupra «deținătorului»?

3) Este conformă cu articolele 10 și 14 din Directiva 1999/31 interpretarea reținută de instanța de apel potrivit căreia articolele 15 și 17 din Decretul legislativ nr. 36/2003 se aplică depozitelor de deșeuri existente și care dețin deja autorizație de exploatare și în ceea ce privește sarcinile financiare care decurg din obligațiile care le sunt astfel impuse și în special din prelungirea de la 10 la 30 de ani a perioadei de întreținere a amplasamentului după închidere, făcând ca aceste sarcini să fie suportate de «deținător» și legitimând astfel modificarea *in peius* pentru acesta a tarifelor stabilite în acordurile contractuale care reglementează activitatea de eliminare a deșeurilor?

4) În sfârșit, este conformă cu articolele 10 și 14 din Directiva 1999/31 interpretarea reținută de instanța de apel potrivit căreia articolele 15 și 17 din Decretul legislativ nr. 36/2003 se aplică depozitelor de deșeuri existente și care dețin deja autorizație de exploatare și în ceea ce privește sarcinile financiare care decurg din obligațiile care le sunt astfel impuse și în special din prelungirea de la 10 la 30 de ani a perioadei de întreținere a amplasamentului după închidere, considerând că – pentru stabilirea acestora – trebuie luate în considerare nu numai deșeurile care urmau să fie depozitate începând cu intrarea în vigoare a dispozițiilor de transpunere, ci și cele deja depozitate anterior?"

21. Azienda Municipale Ambiente, Consorzio Laziale Rifiuti și Comisia Europeană au depus observații scrise, însă numai AMA și Comisia au participat la ședința din 27 noiembrie 2019.

IV. Apreciere juridică

22. Înainte de a aborda întrebările adresate de instanța de recurs, vom examina pe scurt admisibilitatea acestora.

A. Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

23. Consorzio contestă admisibilitatea cererii de decizie preliminară, pentru motivul că întrebările adresate sunt lipsite de pertinență pentru soluționarea litigiului principal. În special, aceste întrebări nu ar fi făcut obiectul procedurii de apel și, prin urmare, nu ar putea fi considerate ca făcând parte din obiectul procedurii în fața Curții de Casație.

24. Este adevărat că o cerere de decizie preliminară nu este admisibilă decât în măsura în care întrebările înaintate Curții sunt pertinente pentru soluționarea litigiului principal.

25. Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului comunitar adresate de instanța națională în contextul normativ și de fapt pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea nu poate refuza să statueze asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională decât dacă este evident că interpretarea dreptului comunitar solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema este de natură ipotetică ori atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate [6].

26. În consecință, nu este de competența Curții să verifice dacă, în temeiul dreptului procedural italian, întrebările preliminare sunt pertinente pentru soluționarea litigiului principal.

27. În schimb, din perspectiva dreptului Uniunii, relevanța acestora este evidentă: dreptul atribuit lui Consorzio se întemeiază pe faptul că, cel puțin, Tribunalul arbitral a considerat că, potrivit Directivei privind depozitele de deșeuri, răspunderea AMA pentru întreținerea amplasamentului depozitului Malagrotta după închiderea sa ar fi fost extinsă de la 10 ani la 30 de ani.

28. În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

6 Hotărârea din 16 decembrie 2008, Cartesio (C-210/06, EU:C:2008:723, punctul 67).

B. Cu privire la întrebările adresate de Curtea de casație

29. Curtea de Casație solicită să se stabilească dacă articolele 10 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri se opun unei interpretări a dispozițiilor italiene de transpunere corespunzătoare, conform cărora operatorii depozitelor de deșeuri pot solicita *a posteriori* deținătorilor de deșeuri care au furnizat deșeuri în trecut tarife suplimentare pentru extinderea de la 10 ani la 30 ani a perioadei de întreținere posttratare a depozitului.

30. Instanța de trimitere are îndoieli în special cu privire la faptul că aplicarea obligației de întreținere pentru o perioadă posttratare mai lungă este compatibilă cu principiile neretroactivității, securității juridice, protecției încrederii legitime și proporționalității, iar, pentru acest motiv, a adresat Curții de Justiție patru întrebări.

31. Prin intermediul primei întrebări se urmărește să se stabilească dacă depozitele de deșeuri existente, care deja dispun de o autorizație de funcționare, sunt supuse fără rezerve obligațiilor impuse de articolele 10 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri, în special în ceea ce privește prelungirea de la 10 la 30 de ani a perioadei de întreținere posttratare. În aceeași ordine de idei se înscrie și cea de a patra întrebare, aceea dacă perioada posttratare prelungită se aplică de asemenea deșeurilor livrate înainte de intrarea în vigoare a legislației de transpunere. Vom examina mai întâi aceste două întrebări în măsura în care acestea privesc operatorul depozitului de deșeuri.

32. În schimb, în măsura în care a patra întrebare privește deținătorul de deșeuri, o vom discuta împreună cu a doua și cu a treia întrebare, având în vedere aspectul dacă Directiva privind depozitele de deșeuri impune perceperea *a posteriori* a unor tarife suplimentare pentru depozitarea deșeurilor. A doua întrebare privește în mod specific aspectul dacă Italia era obligată să adopte dispoziții pentru limitarea perceperii *a posteriori*, de la foștii deținători de deșeuri, a unor tarife suplimentare. Cea de a treia întrebare are ca obiect efectul punerii în aplicare a articolelor 10 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri în ceea ce privește acordurile existente între operatorul depozitului de deșeuri și foștii deținători de deșeuri.

1. Cu privire la aplicarea obligației privind întreținerea în perioada posttratare în ceea ce privește depozitele de deșeuri existente și deșeurile deja livrate

33. Prima și a patra întrebare se referă la aplicarea obligației privind întreținerea în perioada posttratare în ceea ce privește depozitele de deșeuri, care erau deja utilizate la data de începere a aplicării Directivei privind depozitele de deșeuri.

a) Cu privire la obligația de întreținere în perioada posttratare în ceea ce privește depozitele de deșeuri existente

34. Aplicarea Directivei privind depozitele de deșeuri în ceea ce privește depozitele de deșeuri existente constituie obiectul articolului 14. Potrivit acestei dispoziții, statele membre iau măsuri pentru ca depozitele de deșeuri autorizate sau care funcționau deja la data punerii în aplicare a acestei directive (16 iulie 2001) să nu poată continua să își desfășoare activitatea dacă, într-un termen de opt ani (până la 16 iulie 2009), nu sunt parcurse anumite etape.

35. Articolul 14 litera (b) din Directiva privind depozitele de deșeuri oferă statelor membre două căi pentru a se achita de obligațiile care le revin în legătură cu aceste depozite de deșeuri existente. Fie autorizează exploatarea în continuare a acestora, cu respectarea Directivei privind depozitele de deșeuri, fie iau măsurile necesare pentru a închide cât mai repede posibil, în conformitate cu articolul 7 litera (g) și cu articolul 13, acele depozite de deșeuri care nu au primit o autorizație care să

le permită continuarea exploatării[7].

36. În cazul în care, astfel cum aparent este cazul în speță[8], exploatarea a fost autorizată după data de 16 iulie 2009, atunci, conform articolului 14 litera (c) din Directiva privind depozitele de deșeuri, este necesar ca, cel târziu la expirarea perioadei tranzitorii, un depozit existent să îndeplinească cerințele directivei, cu excepția cerințelor prevăzute la punctul 1 din anexa I. Acestea din urmă privesc amplasamentul depozitului de deșeuri și, prin urmare, nu prezintă interes pentru situația din speță.

37. În schimb, obligațiile privind întreținerea în perioada posttratare prevăzute la articolul 13 litera (c) din Directiva privind depozitele de deșeuri sunt deplin aplicabile cel târziu de la data expirării perioadei de tranziție. După această dată, operatorul trebuie să pună în aplicare întreținerea posttratare, astfel cum impune autoritatea competentă, luând în considerare perioada în care depozitul de deșeuri ar putea prezenta un pericol. În ceea ce privește costurile, acesta trebuie să mențină garanția financiară până la finalul perioadei de întreținere posttratare, în conformitate cu articolul 8 litera (a) punctul (iv).

38. Cu toate acestea, obligațiile de întreținere posttratare ale operatorului ar fi de asemenea aplicabile în cazul în care depozitul de deșeuri nu este exploatat în continuare, ci ar fi fost închis înainte de expirarea perioadei de tranziție. Astfel, și în această ipoteză, articolul 14 litera (b) din Directiva privind depozitele de deșeuri face trimitere la articolul 13.

39. Astfel, din însuși modul de redactare a Directivei privind depozitele de deșeuri rezultă că operatorii depozitelor de deșeuri aflate în exploatare la expirarea termenului de transpunere, la data de 16 iulie 2001, sunt obligați să asigure întreținerea pe durata fazei posttratare până la data la care depozitul de deșeuri nu mai poate prezenta un pericol. Numai depozitele de deșeuri deja închise la această dată nu sunt vizate, astfel cum se precizează în considerentul (25).

b) Cu privire la extinderea obligației de întreținere în perioada posttratare în ceea ce privește deșeurile vechi

40. Obligația de întreținere în perioada posttratare nu face o distincție expresă între deșeurile care au fost livrate și stocate înainte sau după expirarea termenului de transpunere. Astfel cum sugerează a patra întrebare, s-ar putea ridica întrebarea dacă, în lumina principiilor neretroactivității și securității juridice, această obligație vizează exclusiv deșeurile care au fost livrate și stocate ulterior.

41. Astfel cum arată în mod clar Consorzio luând ca exemplu depozitul de deșeuri Malagrotta, o astfel de distincție este totuși aproape imposibil de pus în aplicare, din moment ce deșeurile vechi și cele noi sunt amestecate în depozitul de deșeuri și întemeiază, în comun, riscurile pe care urmărește să le contracareze întreținerea în perioada posttratare. Prin urmare, întreținerea în perioada posttratare ar trebui extinsă, ca regulă generală, la depozitul de deșeuri în ansamblu.

42. S-ar putea imagina doar o excludere de la obligația întreținerii în perioada posttratare prevăzută de Directiva privind depozitele de deșeuri a unor secțiuni din depozit clar delimitate, care nu au mai fost exploatate la expirarea termenului de transpunere și care nu mai pot interacționa cu secțiunile exploatate în continuare.

7 Hotărârea din 16 iulie 2015, Comisia/Bulgaria (C-145/14, nepublicată, EU:C:2015:502, punctul 30), Hotărârea din 25 februarie 2016, Comisia/Spania (C-454/14, nepublicată, EU:C:2016:117, punctul 59), Hotărârea din 28 noiembrie 2018, Comisia/Slovenia (C-506/17, nepublicată, EU:C:2018:959, punctul 45), și Hotărârea din 21 martie 2019, Comisia/Italia (C-498/17, EU:C:2019:243, punctul 27).

8 Potrivit constatării din Hotărârea din 15 octombrie 2014, Comisia/Italia (C-323/13, nepublicată, EU:C:2014:2290, punctul 13).

43. În privința unor astfel de secțiuni s-ar aplica, în general, cel puțin cerințele diferitelor versiuni ale Directivei privind deșeurile, aplicate începând cu anul 1977. Potrivit acestora, statele membre ar trebui să se asigure că sănătatea umană și mediul înconjurător nu sunt afectate [9] și, de asemenea, ar trebui respectat principiul „poluatorul plătește” [10]. Cu toate acestea, statele membre dispun de o marjă de apreciere importantă cu privire la modul în care organizează întreținerea în perioada posttratare necesară și repartizarea costurilor [11].

44. Cererea de decizie preliminară nu conține nicio indicație că litigiul principal ar viza astfel de secțiuni vechi. Dimpotrivă, Consorzio susține că diferitele secțiuni se află într-o strânsă interdependență. În consecință, Curtea nu trebuie să se pronunțe cu privire la condițiile în care anumite secțiuni mai vechi ale unui depozit de deșeuri existent nu mai sunt supuse Directivei privind depozitele de deșeuri și poate să considere, pentru discuția ulterioară, că este vizată întreținerea posttratare a unui depozit care era în exploatare la data expirării termenului de transpunere a Directivei privind depozitele de deșeuri.

c) Cu privire la principiul neretroactivității, precum și la principiile securității juridice, protecției încrederii legitime și proporționalității

45. Cu toate acestea, AMA și Curtea de Casație au îndoieli că aplicarea aceleiași obligații de întreținere posttratare respectă principiul neretroactivității, precum și principiile securității juridice, protecției încrederii legitime și proporționalității.

46. Principiile protecției încrederii legitime și securității juridice fac parte din ordinea juridică a Uniunii. În consecință, acestea trebuie să fie respectate de instituțiile Uniunii, dar și de statele membre în exercitarea competențelor care le sunt conferite prin directivele Uniunii [12].

47. Pentru a garanta respectarea acestor principii, dispozițiile de drept material al Uniunii trebuie interpretate în sensul că nu au în vedere situații de fapt încheiate anterior intrării lor în vigoare („situations acquises”) decât în măsura în care rezultă în mod clar din formularea, din finalitatea sau din economia acestora că trebuie să le fie atribuit un asemenea efect [13]. Astfel, principiul securității juridice se opune, în general, posibilității ca aplicarea în timp a unui act al Uniunii să aibă un punct de plecare stabilit la o dată anterioară publicării sale. Situația ar putea fi diferită numai cu titlu de excepție, în cazul în care obiectivul urmărit impune acest lucru, iar încrederea legitimă a persoanelor interesate este pe deplin respectată [14].

9 A se vedea punctul 11 din prezentele concluzii.

10 A se vedea punctul 12 din prezentele concluzii.

11 A se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2009, Futura Immobiliare și alții (C-254/08, EU:C:2009:479, punctul 47 și următoarele).

12 Hotărârea din 3 decembrie 1998, Belgocodex (C-381/97, EU:C:1998:589, punctul 26), Hotărârea din 26 aprilie 2005, „Goed Wonen” (C-376/02, EU:C:2005:251, punctul 32), Hotărârea din 10 septembrie 2009, Plantanol (C-201/08, EU:C:2009:539, punctul 43), și Hotărârea din 10 decembrie 2015, Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803, punctul 30).

13 Hotărârea din 12 noiembrie 1981, Meridionale Industria Salumi și alții (212/80-217/80, EU:C:1981:270, punctul 9), Hotărârea din 10 februarie 1982, Bout (21/81, EU:C:1982:47, punctul 13), Hotărârea din 29 ianuarie 2002, Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, EU:C:2002:57, punctul 49), Hotărârea din 6 octombrie 2015, Comisia/Andersen (C-303/13 P, EU:C:2015:647, punctul 50), și Hotărârea din 14 martie 2019, Textilis (C-21/18, EU:C:2019:199, punctul 30).

14 Hotărârea din 25 ianuarie 1979, Racke (98/78, EU:C:1979:14, punctul 20), Hotărârea din 13 noiembrie 1990, Fédesa și alții (C-331/88, EU:C:1990:391, punctul 45), Hotărârea din 28 noiembrie 2006, Parlamentul/Consiliul (C-413/04, EU:C:2006:741, punctul 75), și Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Captura totală admisibilă pentru peștele-spadă mediteraneean) (C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 106).

48. Cu toate acestea, o normă nouă se aplică, în principiu, imediat efectelor viitoare ale unei situații de fapt care a apărut sub incidența normei vechi [15]. Astfel, domeniul de aplicare al principiului protecției încrederii legitime nu poate fi extins până la a împiedica, în general, o normă nouă să se aplice efectelor viitoare ale unor situații apărute sub incidența normei vechi [16].

49. Obligația de întreținere posttratare a depozitelor care erau încă în exploatare la data expirării termenului pentru transpunerea Directivei privind depozitele de deșeuri este o astfel de situație de aplicare a unei norme noi în cazul efectelor viitoare ale unei situații de fapt care a apărut sub incidența normei vechi.

50. Nici această obligație nu încalcă principiul proporționalității. Supravegherea riscurilor unui depozit de deșeuri închis corespunde obiectivului unui nivel ridicat de protecție consacrat la articolul 3 alineatul (3) TUE, la articolul 37 din cartă și la articolul 191 alineatul (2) TFUE. Obligația de întreținere în perioada posttratare este de natură să promoveze acest obiectiv și nu se impune o măsură mai puțin severă.

51. În sfârșit, este adecvat și ca această obligație să fie pusă în sarcina operatorului depozitului de deșeuri. Acesta obține venituri din exploatarea depozitului de deșeuri și, în general, cunoaște cel mai bine depozitul de deșeuri. Pe de altă parte, obligația întreținerii în perioada posttratare nu a fost instituită în mod surprinzător prin Directiva privind depozitele de deșeuri, ci rezulta deja, în definitiv, din diferitele versiuni ale Directivei privind deșeurile, care au fost aplicate începând cu anul 1977.

d) Concluzie intermediară

52. Prin urmare, este necesar să se răspundă la prima și la a patra întrebare, în măsura în care acestea privesc operatorul depozitului de deșeuri, că, în conformitate cu articolele 10, 13 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri, operatorul unui depozit de deșeuri care era utilizat la expirarea termenului de transpunere a directivei trebuie să fie obligat să asigure întreținerea posttratare pentru o perioadă de cel puțin 30 de ani după închiderea depozitului de deșeuri. În general, nu se poate face distincție între deșeurile care au intrat în depozit după expirarea termenului de transpunere a directivei și deșeurile care au intrat în depozit anterior acestei date.

2. Costurile întreținerii în perioada posttratare

53. Este necesar să se opereze o distincție între obligația operatorului depozitului de deșeuri de a asigura întreținerea în perioada posttratare și costurile întreținerii în perioada posttratare, distincție pe care Curtea de Casație o abordează în cadrul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, precum și în cadrul celei de a patra întrebări, în măsura în care aceasta privește situația deținătorilor de deșeuri. În conformitate cu principiul „poluatorul plătește”, aceste costuri trebuie, în principiu, transferate deținătorilor de deșeuri, care predau deșeuri în vederea stocării lor în depozit. Temeiul acestei repartizări a costurilor se găsește la articolul 10 din Directiva privind depozitele de deșeuri [aspect discutat mai jos la litera a)], însă este îndoielnic dacă aceasta se aplică și în cazul deșeurilor care au fost predate înainte de expirarea termenului de transpunere a Directivei privind depozitele de deșeuri [aspect discutat mai jos la litera b)].

15 Hotărârea din 5 decembrie 1973, SOPAD, (143/73, EU:C:1973:145, punctul 8), Hotărârea din 29 ianuarie 2002, Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, EU:C:2002:57, punctul 49), și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Comisia/Andersen (C-303/13 P, EU:C:2015:647, punctul 49).

16 Hotărârea din 16 mai 1979, Tomadini, (84/78, EU:C:1979:129, punctul 21), Hotărârea din 29 ianuarie 2002, Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, EU:C:2002:57, punctul 55), și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Comisia/Andersen (C-303/13 P, EU:C:2015:647, punctul 49).

a) Conținutul normativ al articolului 10 din Directiva privind depozitele de deșeuri

54. Astfel cum reiese de asemenea din considerentul (29) al Directivei privind depozitele de deșeuri, statele membre trebuie să ia măsuri pentru a garanta faptul că prețurile pentru evacuarea deșeurilor în depozitele de deșeuri acoperă toate costurile care apar la instalarea și la exploatarea depozitului de deșeuri, astfel cum se prevede la articolul 10[17].

55. Această cerință este expresia principiului „poluatorul plătește”. Astfel cum Curtea a statuat deja în cadrul diferitelor versiuni ale Directivei privind deșeurile[18], aceasta implică faptul că costul eliminării deșeurilor trebuie suportat de deținătorii de deșeuri[19]. Aplicarea principiului „poluatorul plătește” corespunde obiectivului Directivei privind depozitele de deșeuri, care, potrivit articolului 1 alineatul (1), urmărește îndeplinirea cerințelor Directivei privind deșeurile, în special ale articolului 4 din aceasta, care impune, printre altele, statelor membre să adopte măsurile adecvate pentru promovarea prevenirii sau reducerii cantităților de deșeuri produse[20].

56. Costurile prevăzute la articolul 10 din Directiva privind depozitele de deșeuri includ în mod expres costurile estimate pentru închiderea și întreținerea posttratare pentru o perioadă de minimum 30 de ani.

57. Conform articolului 14 litera (c) din Directiva privind depozitele de deșeuri, acest regim era aplicabil depozitelor de deșeuri existente care erau în continuare exploatate cel târziu la expirarea perioadei tranzitorii, întrucât de la această dată erau aplicabile cerințele directivei cu privire la aceste depozite de deșeuri. De la această dată, remunerația pentru eliminarea deșeurilor de către depozitele de deșeuri existente trebuia să includă întreținerea în perioada posttratare.

b) Cu privire la majorarea ulterioară a tarifelor pentru evacuarea deșeurilor

58. Cu toate acestea, constatările referitoare la obligația întreținerii în perioada posttratare și la cuantumul tarifelor de la data aplicării articolului 10 din Directiva privind depozitele de deșeuri în ceea ce privește depozitele de deșeuri existente nu au stabilit dacă tarifele aferente perioadelor anterioare pot fi majorate *a posteriori* cu costurile unei perioade de întreținere posttratare mai lungi.

59. Articolele 10 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri nu conțin nicio dispoziție expresă în această privință. Dimpotrivă, articolul 14 litera (c) prevede doar că depozitele de deșeuri existente care erau în continuare exploatate trebuie să îndeplinească cerințele directivei cel târziu la data expirării perioadei tranzitorii.

60. Dacă exploatarea unui depozit de deșeuri existent nu mai poate continua, iar depozitul este închis, articolul 14 litera (b) din Directiva privind depozitele de deșeuri face referire doar la articolul 7 litera (g) și la articolul 13, nu însă la articolul 10. Cu toate acestea, nu se poate prezuma în mod implicit că, în cazul unor astfel de depozite, întreținerea posttratare necesară în conformitate cu

17 Hotărârea din 25 februarie 2010, Pontina Ambiente (C-172/08, EU:C:2010:87, punctul 35).

18 Hotărârea din 7 septembrie 2004, Van de Walle și alții (C-1/03, EU:C:2004:490, punctul 57), cu privire la Directiva 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile (JO 1975, L 194, p. 39), astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/156/CEE a Consiliului din 18 martie 1991 (JO 1991, L 78, p. 32), Hotărârea din 24 iunie 2008, Commune de Mesquer (C-188/07, EU:C:2008:359, punctul 71), cu privire la Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia Comisiei 96/350/CE din 24 mai 1996 (JO 1996, L 135, p. 32), Hotărârea din 16 iulie 2009, Futura Immobiliare și alții (C-254/08, EU:C:2009:479, punctele 44 și 45), cu privire la Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile (JO 2006, L 114, p. 9, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 45), și Hotărârea din 30 martie 2017, VG Čistoća (C-335/16, EU:C:2017:242, punctul 24), cu privire la Directiva privind deșeurile.

19 Hotărârea din 25 februarie 2010, Pontina Ambiente (C-172/08, EU:C:2010:87, punctul 36).

20 Hotărârea din 25 februarie 2010, Pontina Ambiente (C-172/08, EU:C:2010:87, punctul 36), de asemenea cu privire la Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350.

articolul 13 litera (c) poate fi, în principiu, încheiată mai devreme decât în cazul celorlalte depozite, a căror exploatare este continuată. Este posibil ca autoritățile competente să concluzioneze chiar că depozitul de deșeuri prezintă pericol timp de peste 30 de ani, astfel încât, în temeiul articolului 13 litera (c), perioada posttratare să dureze mai mult.

61. Astfel, contrar opiniei Comisiei, dispozițiile Directivei privind depozitele de deșeuri *nu* prevăd în mod expres că deținătorii de deșeuri care au livrat în trecut deșeuri unui depozit de deșeuri, dar au plătit în acest scop un preț care nu este suficient pentru a acoperi costurile estimate ale întreținerii posttratare pentru cel puțin 30 de ani, vor achita *a posteriori* un preț suplimentar, pentru a acoperi diferența de cost.

62. Nu este mai puțin adevărat că principiul „poluatorul plătește” pledează în favoarea obligării acestei categorii de deținători de deșeuri la suportarea și a acestor costuri suplimentare. Deși Directiva privind depozitele de deșeuri nu menționează în mod expres acest principiu în contextul articolului 10, totuși este imperativ să se țină seama, în conformitate cu articolul 191 alineatul (2) TFUE, că acesta este un principiu fundamental al dreptului Uniunii în materie de mediu și, prin urmare, trebuie luat în considerare în interpretarea directivei.

63. În plus, înainte de adoptarea directivei în discuție, diferitele versiuni ale Directivei privind deșeurile prevedeau deja că deținătorii de deșeuri care își predau deșeurile la o întreprindere de eliminare a deșeurilor suportă costul eliminării deșeurilor, în conformitate cu principiul „poluatorul plătește” [21].

64. În cazul în care Italia ar fi transpus în mod adecvat aceste dispoziții și ar fi luat totodată măsurile necesare pentru a se asigura că deșeurile sunt eliminate, fără a pune în pericol sănătatea umană și fără a afecta mediul (articolul 4 din versiunile anterioare ale Directivei privind deșeurile), tarifele pentru eliminarea deșeurilor ar fi fost deja în trecut suficiente pentru a acoperi costurile întreținerii posttratare.

65. Dimpotrivă, principiul „poluatorul plătește” nu ar produce decât într-o mult mai mică măsură tarife majorate *a posteriori*. Desigur, acestea ar fi în conformitate cu răspunderea în calitate de „poluatori” a deținătorilor deșeurilor. În definitiv, în lipsa comportamentului acestora, deșeurile nu ar fi fost generate. Or, funcția fiscală a principiului „poluatorul plătește” nu ar mai fi realizată, întrucât deținătorii de deșeuri nu ar mai putea să-și orienteze *a posteriori* comportamentul în funcție de costurile reale ale eliminării deșeurilor.

66. Determinante sunt însă principiile protecției încrederii legitime și securității juridice. Astfel cum am arătat deja, acestea impun interpretarea dispozițiilor de drept material al Uniunii astfel încât să nu se aplice situațiilor de fapt încheiate anterior intrării lor în vigoare („situations acquises”) decât în măsura în care rezultă *în mod clar* din formularea, din finalitatea sau din economia acestora că trebuie să le fie atribuit un asemenea efect [22].

67. Or, obligația deținătorilor de deșeuri de a plăti *a posteriori* costuri suplimentare pentru evacuarea deșeurilor nu ar fi compatibilă cu aceste cerințe.

68. Astfel, în primul rând, modul de redactare, finalitatea și economia Directivei privind depozitele de deșeuri, în special a articolelor 10 și 14 din aceasta, nu sunt suficient de clare astfel încât regimul costurilor să poată dobândi un efect retroactiv.

21 A se vedea punctul 12 din prezentele concluzii.

22 A se vedea punctele 46 și 47 din prezentele concluzii.

69. Iar în al doilea rând, pentru un deținător de deșeuri care livrează deșeuri unui depozit de deșeuri și plătește, în acest scop, tarifele pretinse, faptele sunt încheiate. În privința acestor tarife, situația sa corespunde cu cea a unui debitor vamal a cărui datorie vamală este anterioară intrării în vigoare a unei noi reglementări de fond [23] și cu cea a unui beneficiar de ajutoare, care a beneficiat de ajutor înainte de intrarea în vigoare a unui nou cod privind ajutoarele [24].

70. Evident, acest lucru nu exclude ca acordul dintre Consorzio și AMA să reglementeze în alt mod repartizarea costurilor. Astfel, este posibil să fie prevăzute drepturi *a posteriori* ale operatorului pentru eventualitatea unor costuri suplimentare. Nu ar fi surprinzător nici dacă Consorzio ar exploata depozitul de deșeuri numai pentru AMA, iar astfel AMA ar rămâne în continuare în mod indirect în posesia deșeurilor. Cu toate acestea, în aceste ipoteze nu ar fi în discuție aplicarea articolului 10 din Directiva privind depozitele de deșeuri, ci numai interpretarea contractului încheiat între aceste două părți, ceea ce nu este de competența Curții. De altfel, cererea de decizie preliminară nu furnizează indicii cu privire la o astfel de situație.

71. În schimb, în cazul situației de fapt susceptibile să se regăsească în speță, trebuie să se admită că, în cadrul acestei interpretări a articolelor 10 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri, este posibil ca operatorul unui depozit de deșeuri existent, care este exploatat în continuare, să nu poată acoperi costurile de întreținere în perioada posttratare din tarifele încasate pentru evacuarea deșeurilor. Această situație poate surveni în special atunci când statul membru în cauză a transpus în mod inadecvat Directiva privind deșeurile, astfel încât întreținerea în perioada posttratare nu a fost luată în considerare în mod suficient cu ocazia stabilirii costului de eliminare a deșeurilor.

72. Desigur, AMA susține că majorarea tarifelor pentru livrările viitoare de deșeuri efectuată ulterior transpunerii Directivei privind depozitele de deșeuri ar fi, în sine, suficientă pentru a finanța întreținerea pe o perioadă posttratare mai lungă. Cu toate acestea, cel puțin instanțele naționale par să considere că aceste venituri suplimentare nu sunt suficiente. De asemenea, nu se poate exclude că piața depozitelor de deșeuri sau durata reziduală a exploatării nu permite obținerea unor venituri suficiente prin intermediul majorării tarifelor.

73. Însă, pentru o astfel de lacună în ceea ce privește acoperirea costurilor, alături de statul membru, este cel puțin coresponsabil operatorul depozitului de deșeuri, întrucât, ca urmare a cunoașterii depozitului, acesta ar fi cel mai în măsură să aprecieze volumul operațiunilor de întreținere posttratare necesare. Dacă acesta a putut considera în mod întemeiat că, dată fiind starea depozitului de deșeuri, este suficientă, în principiu, o perioadă de întreținere posttratare de 10 ani, perioada suplimentară de întreținere posttratare nu ar trebui să determine decât costuri modice. Dacă, în schimb, după 10 ani, starea depozitului necesită în continuare costuri de întreținere ridicate, atunci operatorul depozitului de deșeuri nu și-a îndeplinit obligația de diligență atunci când a stabilit durata fazei de întreținere posttratare.

c) Concluzie intermediară

74. Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua și la a treia întrebare, precum și la a patra întrebare, în măsura în care aceasta privește situația deținătorilor de deșeuri, că, în lumina principiului neretroactivității, precum și a principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, articolele 10 și 14 din Directiva privind depozitele de deșeuri nu justifică perceperea unor tarife

23 A se vedea Hotărârea din 7 septembrie 1999, De Haan (C-61/98, EU:C:1999:393, punctele 12-14), Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Ilumitrónica (C-251/00, EU:C:2002:655, punctele 28-30), și Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie (C-201/04, EU:C:2006:136, punctul 42).

24 A se vedea Hotărârea din 24 septembrie 2002, Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia (C-74/00 P și C-75/00 P, EU:C:2002:524, punctul 117).

suplimentare de la foștii deținători de deșeuri care au predat deșeuri către depozite, plătind tarifele solicitate în acest scop, în cazul în care, ulterior, durata perioadei de întreținere posttratare aferentă depozitului respectiv este prelungită, iar acest factor de cost suplimentar nu a fost încă luat în considerare atunci când a fost stabilit tariful inițial.

V. Concluzie

75. Prin urmare, propunem Curții să răspundă la cererea de decizie preliminară după cum urmează:

„1) În conformitate cu articolele 10, 13 și 14 din Directiva 1999/31/CE privind depozitele de deșeuri, operatorul unui depozit de deșeuri care era utilizat la expirarea termenului de transpunere a directivei trebuie să fie obligat să asigure întreținerea posttratare pentru o perioadă de cel puțin 30 de ani după închiderea depozitului de deșeuri. În general, nu se poate face distincție între deșeurile care au intrat în depozit după expirarea termenului de transpunere a directivei și deșeurile care au intrat în depozit anterior acestei date.

2) Având în vedere principiul neretroactivității, precum și principiile securității juridice și protecției încrederii legitime, articolele 10 și 14 din Directiva 1999/31 nu justifică perceperea unor tarife suplimentare de la foștii deținători de deșeuri care au predat deșeuri către depozite, plătind tarifele solicitate în acest scop, în cazul în care, ulterior, durata perioadei de întreținere posttratare aferentă depozitului respectiv este prelungită, iar acest factor de cost suplimentar nu a fost încă luat în considerare atunci când a fost stabilit tariful inițial.”